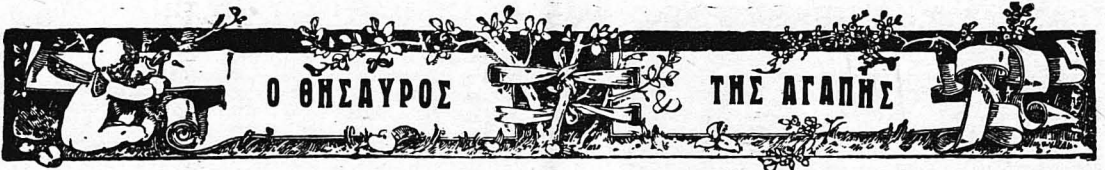

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GUSTAVE LEPREUVE

ΠΡΟΣΩΠΑ :

{ Ένας νεαρός ΒΑΣΙΛΙΑΣ.
 ΖΑΪΡΑ, μία φτωχή κόρη.

(Στη μαρμαρένια σάλα ενός παλατιού. Σ' ένα ντιβάνι κάθεται ο βασιλιάς πλάι στη Ζαΐρα και της μιλάει γλυκά.)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ζαΐρα, δεν θα μ' αγαπήσεις ποτέ;
 ΖΑΪΡΑ.— Όχι... Δεν θα σ' αγαπήσω ποτέ, βασιλιά μου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και γιατί δεν μ' αγαπάς, Ζαΐρα;
 ΖΑΪΡΑ.— Γιατί δεν μπορώ ν' αγαθήσω τον άνθρωπο που μου στερήσει την ελευθερία μου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Χά... Χά... Την ελευθερία σου; Ποιά ήταν η ελευθερία σου; Σου άρεσε να τριγυρίζεις με γυναιά πόδια στους κάμπους και να μαζεύεις βότανα για τὰ τούλιας, ενώ έγω σ' έντισα σάν αρχόντισσα;
 ΖΑΪΡΑ.— Ναι, μου άρεσε πολύ αυτό, βασιλιά μου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Αιωαλή κοπέλα!... Άν θελήσεις εσύ, θα σε παντρώω, θα σε κάνω βασίλισσα...
 ΖΑΪΡΑ.— Ήμουν βασίλισσα, όταν ζούσα ελεύθερη...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιά ήταν τὸ βασίλειό σου;
 ΖΑΪΡΑ.— Τὸ βασίλειό μου ήταν ὅλη ἡ γῆ... Ήσαν οἱ κάμπου, τὰ δάση, τὰ βουνά...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιά ἦσαν τὰ πολύτιμα πετράδια σου, ποιά ἡ κορδόνια σου;
 ΖΑΪΡΑ.— Πολύτιμα πετράδια μου ἦσαν ὅλα τὰ πολύχρωμα λουλούδια τὸν κάμπου, τὰ δάση τῆς αὔρης καὶ τὰ κορδύλια τὰ φιλιππίνια ποὺ μάζευα στὶς βροχιαλιές... Καὶ κορδόνια μου, ὁ βασιλιά μου, ἦταν ἕνα στεφάνι ἀπὸ μίχτα, ποὺ τὸ φορούσα τρέχοντας εὐτυχιωμένη στὸν κάμπου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Θὰ πηγαίνω ὄραια στὰ ξανά σου μαλλιά... Μὰ ἐγὼ, ἂν θέλεις, θὰ σοὶ χαρίσω ἕνα διάδημα ἀπὸ μαργαρίτια.
 ΖΑΪΡΑ.— Θὰ εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ διάδημα αὐτὸ γιὰ τὸ κεφάλι μου, βασιλιά μου... Ἐνῶ τὰ στεφάνια τὰ δικά μου ἦσαν κ' ὄραια κ' ἀνάλαφα.
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καὶ σὲ ποὺς καθόριστες καμάριστες τὴν ὁμορφιά σου, Ζαΐρα; Σὲ ποιά κρύσταλλα κρυστάλλου καὶ στολίξες μὲ λουλούδια τὰ μαλλιά σου...
 ΖΑΪΡΑ.— Καθρεφτιζόμου νὰ στὶς διάφορες πηγές.
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καὶ μεὶ ποιά χτένια χτενίζόσασα;
 ΖΑΪΡΑ.— Μ' ἐχτένιζαν τ' ἀνάλαφα δαχτυλίδια τὸν ἀνέμου.
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καὶ ποὺς σοὶ τραγουδοῦσε τὴν ὁμορφιά σου καὶ ποὺς σε δόξαζε, ὁ παρθένης βασίλισσα;
 ΖΑΪΡΑ.— Μοὺ τραγουδοῦσαν τὰ τούλια, τὰ νερά, τὰ φυλλώματα καὶ μὰ φλογέρα...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καὶ ποὺς ἦταν ὁ βασιλιάς σου;
 ΖΑΪΡΑ. (στεναγόντας).— Ἄχ, Θεέ μου!...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ποὺς λοιπὸν ἦταν ὁ βασιλιάς σου;
 ΖΑΪΡΑ.— Ἦταν ὁ νέος βοσκὸς ποὺ ἔπαζε τὴ φλογέρα...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Χά... Χά... Τί παράξενα ποὺ εἶν' ὅλ' αὐτὰ; Μία βασίλισσα ποὺ μαζεύει βότανα κ' ἕνας βασιλιάς ποὺ βοσκει πρόβατα!... Χά... Χά...
 ΖΑΪΡΑ.— Γέλα σου θέλεις, βασιλιά... Μάθε όμως πὸς ὁ ἀγαπημένος μου κ' ἐγὼ, εἴμαστε τόσο εὐτυχιωμένοι στὴ φτωχική μας καλύβα, ὅσο δὲν εἶμαι εὐὸν στὸ λαμπρὸ σου παλάτι. Καὶ μὴ νομίζεις ὅτι εἴμαστε φτωχοί... Ὁχι... Δὲν εἴμαστε καθόλου φτωχοί, γιατί ἔτσι τὸν πῶ ἀκριβὸ θησαυρὸ τοῦ κόσμου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καὶ ποὺς εἶνε αὐτὸς ὁ θησαυρός, Ζαΐρα;
 ΖΑΪΡΑ.— Εἶνε ἕνας θησαυρὸς μαγικός, ποὺ κάνει τρισευτυχισμένους πῶτος ποὺ τὸν ἔχουν... Κι ὅσοι τὸν ἔχουν αὐτὸ τὸ θησαυρὸ, ἔχουν δικὸ τους ὄλο τὸν κόσμο, κ' ἔχουν ἕνα φτωχικό καλὸ μωνάκι γιὰ νὰ κοιωνται τὰ βράδια...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Κι' ὅσοι δὲν τὸν ἔχουν αὐτὸ τὸ θησαυρὸ;
 ΖΑΪΡΑ.— Ἄ, αὐτοὶ εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ δυστυχημένοι. Καὶ

βασιλιάδες ἂν εἶνε, καὶ στὰ πῶ λαμπρὰ παλάτια ἂν κάθονται, ζοῦνε σάν ἔρημοι καὶ θεοφτωχοί...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καθὼς φαίνεται, καὶ μένα μου λείπει αὐτὸς ὁ θησαυρὸς, ἀφοῦ παρ' ὄλο τὰ πλούτη μου, νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου τόσο μόνο...
 ΖΑΪΡΑ.— Ἐτσι φαίνεται, βασιλιά...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Κι' όμως, ἂν ἤθελες Ζαΐρα, νὰ πηγαίναμε μαζί κ' οἱ δύο μας στὸ θησαυροφυλάκιο μου, ἴσως νὰ ξεφορτώξες ἐκεῖ μέσα τὸ θησαυρὸ γιὰ τὸν ὄλο μου μιλιά... Ἀλήθεια, γιὰ πῶς μου, ποὺ τὸν ἔχεις κρυμμένο ἐνῶ αὐτὸ τὸ θησαυρὸ; Μήπως τὸν ἔχεις κρυμμένο στὸν κόρφο σου;
 ΖΑΪΡΑ.— Ὁχι... Τὸν ἔχω κρυμμένο μέσα στὴν καρδιά μου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Μέσα στὴν καρδιά σου; Μὰ πῶς μου τ' ὄνομά του... Πὸς λέγεται;
 ΖΑΪΡΑ.— Ἀγάτη! Ἀγάτη!...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ἄ!.. Ἡ ἀγάτη... Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ποὺ ὁμορφαίνει τόσο τὸν κόσμο καὶ κάνει πλούσιους καὶ τοὺς φτωχοὺς;
 ΖΑΪΡΑ.— Ναι... Ἡ ἀγάτη... Μονάχα αὐτὴ;
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δὲς μου λοιπὸν κ' ἑμένα, Ζαΐρα, λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ...
 ΖΑΪΡΑ.— Ὁ, βασιλιά μου!... Ἐγὼ τὸ θησαυρὸ τῆς ἀγάτης μου τὸν ἔχω χωριστὸ διόκληρο στὸ νέο βοσκό ποὺ πῶζε τὴ φλογέρα. Δὲν μοὶ περιμένει καθόλου γιὰ νὰ σοὺ δώσω κ' ἑμένα. Κι' ὁ λατρεμένος μου πῶς μοὶ ἔχει δώσει ὄλη τὴ δικὴ του ἀγάτη. Κι' ἑμένα, ὁ βασιλιά, μόνο μὰ γυναιά ποὺ θὰ σ' ἀγαπήσει πολύ, θὰ σε κάνει εὐτυχιωμένο.
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δὲ μοιράζεται λοιπὸν ὁ θησαυρὸς τῆς ἀγάτης;
 ΖΑΪΡΑ.— Ὁχι, βασιλιά μου... Δίνεται ὁλόκληρος. Σὲ παρακαλῶ, σὲ βεβαιῶ λοιπὸν, ὅσοι μου τὴν ελευθερία μου!... Ἀφήσε με νὰ πάω νὰ ξαναβῶ τὸν ἀγαπημένο μου.
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Εἶσαι πολὺ ὁμορφη καὶ θέλω νὰ σε κρατήσω κοντὰ μου.
 ΖΑΪΡΑ.— Καὶ τί θὰ καταλάβης, ὁ βασιλιά, ἂν ἔχεις σμῆμα σου μὰ γυναιά, ποὺ ἡ καρδιά τῆς εἶνε δοσιμένη σὲ ἄλλον;
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Εἶνε ὁμορφος ὁ ἀγαπημένος σου; Τὸν ἀγαπᾷς γιατί εἶνε ὄραιος;
 ΖΑΪΡΑ.— Εἶνε ὄραιος γιατί τὸν ἀγαπῶ.
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Τώρα καταλαβαίνω, Ζαΐρα, γιατί, ἂν καὶ ἡ καρδιά σου σὲ λατράει τόσο, ἐντούτοις δὲν τόλμησα νὰ σε πάρω διὰ τῆς βίας στὴν ἀρχαλιά μου... Αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἔχεις κρυμμένο μέσα στὴν καρδιά σου τὸ θεῖο φιλαχτό τῆς ἀγάτης...
 ΖΑΪΡΑ.— Ναι... Ἐτσι εἶνε, ὁ βασιλιά μου... Σὲ βεβαιῶ λοιπὸν, ἀφήσε με νὰ φύγω. Μὴ θέλεις νὰ χωρισθῶς διὰ καρδιές ποὺ ἀγαποῦνται... Αὐτὸ θὰ σοὺ φέρη δυστυχία!...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καμιά ἀπὸ τίς γυναιξες ποὺ ἔχω στὸ παλάτι μου, δὲ μοὶ μῆποτε ποτὲ ὅπως εἶν'. Ὁχι... σὲ κολακεύουν, μὰ καμιά τους δὲν μ' ἀγαπάει στ' ἀλήθεια...
 ΖΑΪΡΑ.— Ἐγὼ όμως ποὺ λέω τὴν ἀλήθεια... Δὲν θὰ σ' ἀγαπήσω ποτὲ, ἔτσι κ' ἂν μοὶ χαρίσεις ὁλόκληρο τὸ βασίλειό σου...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Σοὺ ἀξίζει, Ζαΐρα, νὰ σ' ἀνταμείβω γιὰ τὴν εὐκρινειά σου καὶ γι' αὐτὸ θὰ σοὶ ξαναδώσω τὴν ελευθερία σου...
 ΖΑΪΡΑ. (ἀρχαλιάζοντας καὶ φιλώντας τὰ γονάτια του).— Ὁ, βασιλιά μου!... Βασίλιά μου!... Σ' ἐπυχαριστῶ!...
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Μόνο πῶν φύγεις, θὰ σοὶ ζητήσω μιὰ, χάρι.
 ΖΑΪΡΑ.— Τί χάρι, βασιλιά μου;
 Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Νὰ δεχτῆς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μου. Εἶνε ἕνα πολύτιμο ρομάντι. Θέλω νὰ σοὺ θυμῆ τὴ φλογισμένη καρδιά μου, ποὺ δὲν θέλησες νὰ τὴ δεχτῆς. (Τῆς δίνει τὸ δαχτυλίδι).
 ΖΑΪΡΑ.— Σ' ἐπυχαριστῶ πολύ, βασιλιά... Εἶνε πολὺ ὁμορφος δαχτυλίδι. Πὸσο ὄραια θὰ πηγαῖν στὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου μου!..

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δώσε μου λοιπὸν κ' ἑμένα, Ζαΐρα, λίγο ἀπ' αὐτὸν τὸ θησαυρὸ...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΚΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χί, όχι, κίε Γιώργο, τ' ξεροί μου καλά αυτό.

—Μήπως τόν δέχτηκε ποτέ στο κωμωδία της;

—'Αστεινεύστε; Αυτό θα τ'ό βλέπαμε αμέσως.

—'Ο Βρανάς σκέφτηκε λίγο, περιπάτησε πάνω—κάτω στα παρκαζήνια κι' έπειτα είπε της Μαρτίνας:

—Θά φύγω. Πέστε της Φλώρας πώς είχα κάποια δουλειά και πώς θα περάσω τ'ο πρωί απ' τ'ο σπίτι της. Καλή νύχτα. Καί... εύχαριστώ!..

—'Ο Βρανάς δέν είχε καμιά εμπιστοσύνη στη Φλώρα. Ήξερε τις μονεταριές της. Δέν άγνοούσε τις άπατίες της. Μά αυτή τη φορά τ'ο πράγμα άλλαξε. Πρώτα—πρώτα, γιατί έλαζε πώς θα την κατακτούσε επί τέλους, πώς ή καρδιά της ήταν ελεύθερη. Κι' ύστερα γιατί τ'ο Λώρης ήταν εχθρός τ'ον θανάσιμος.

—'Ο Βρανάς τ'ο καταλάβαινε καλά αυτό, τ'ο μύνατε. Άν και δέν είχε την παραμυθία πληροφόρηση σχετικά.

—Σκόλιασε λοιπόν στη σκέψη, πώς θα έξευλαζότανε μετρός στά μάνα τ'ου άνθρώπου αυτού, ό οποίος θύλαγε, φυσικά, τ'α πάντα στη Λίσα.

—'Όχι, όχι, δέν έφρασε νά γίνει αυτό. Έφρασε νά προλάβη τ'ο κακό. Και δέν ήτανε βέβαιη και δύσκολη.

—'Η Φλώρα είχε συχνά τέτοιες μικροασθηματικές περιπέτειες, τέτοια κωμωδία ερωτικά πού της περνούσαν εύτυχώς γρήγορα. Τ'ο ίδιο ασφαλώς θα γινότανε και τώρα. Γιατί, διάβολε, νά ξεφρελλιάθη αυτή ή κατάσταση και τετρατέραςτη θεατρίνα, μ' ένα θεσφότωχο μοναχό; Μπά, ιδιοτροπία της θύτανε...

—'Επειτα ή χοντρο—Μαρτίνα θα τ'ο παρουσίασε κι' ύπερβολικά τ'α πράγματα, από αντίηρία. Δέν χροαζόντουσαν λοιπόν κωμωδία και γριζίνες. Χροαζόταν μύλλον πορνεία. Νά κινή πώς δέν ξερεί τίποτε, δέν κατάλαβε τίποτε, και της Φλώρας θα της περνούσε σέ λίγες μέρες μέσα.

—'Η σκέφρις αυτές κίνανε τ'ο Βρανά νά βρη και πάλι την ψυχραμία τ'ον και την καπάτριά τ'ον. Τί πήγε τ'ου σκαρώση, αλήθεια, αυτή ή χοντρο—Μαρτίνα!.. Θά πλανότανε με τ'η Φλώρα στά καλά καθωμένα και ή θα την έχανε ή —τ'ο χειρότερο— θα την έστροφριχε τ'ο ίδιο στην άγκαλιά τ'ου άλλου.

—'Ερασιμόντας τ'ο σχέδιό τ'ον αυτό, ό Βρανάς δέν θα ξεναγοριζότανε νά κιντάξη τ'ο Λώρη, πού δέν είχε τσακιστή πεντάρα.

—Βέβαιος για την έπιτυχία τ'ου σχεδίου τ'ου, ό Βρανάς είχε πάρει νά γουάριετα για τ'ον αντίηλό τ'ον, ό-ραν ένα βράδυ, μταινόντες, πρ'ο της παραστάσεως, στό κωμωδία της Φλώρας, τ'η βριζε νά κλαίει.

—Μην ένοπνεύμενος τ'ο λόγο τ'ον δασυρόν της θεατρίνας, χαμίζοντας πώς κάτι δόσημαντο θα συνέθη, κάθιχε πλάι της σ' ένα κάθισμα και προσπάθησε νά την παρηγορήση.

—'Αγάπη μου, τί έχεις; Γιατί κλαίεις, χροσό μου; Πές μου έμενα τί σου συμβαίνει. Σού χροαζάτετα καμιά νέα τουαλέττα;

—'Η Φλώρα δέν τ'ο έδινε απάντησι. Είχε γριζόσει πρ'ος τ'ον τοίχο και πνιγότανε στους λυγμούς.

—'Ο Βρανάς άναψε.

—Φλώρα μου, για τ'ο Θεό, τί έχεις; Σού κωκαυλίησε κανόνες; Πές μου τί έχεις, αγάπη μου. Ξέρεις πόσο σ' αγαλώ... Ξέρεις πώς είμαι πρόθυμος για τ'ο καθετί πρ'ος χάρι σου. Μά μήπως μου, ξεγήρησο, δέν μπορώ νά σέ βλέπω νά κλαίεις έτσι...

—Μάνα, την παρκαλούσε.

—'Η Φλώρα ούτε γριζέ νά τ'ον κιντάξη.

—Πήρε τότε τ'ο χέρι της, τσούφιξε και θέλησε νά την άγκαλιάσει και νά την σφιχ κοντά τ'ου...

—Αυτό ήταν έλο...

Δέν τ'ο πήγαυε ύπνος, ή-τανε σάν τρελλός...

—'Η Φλώρα γριζόσε απότομα, τράβηξε τ'ο χέρι της και τ'ον έστροφριχε με τ'οση δύναμη, πού πήγε και χτύπησε πάνω τ'ον τοίχο τ'ου κωμωδία τ'ου.

—Φεύγα λοιπόν!.. Ξεφορτώσου με... Δέν καταλαβαίνεις πώς μ' ένοχλείς; Ναι, μ' ένοχλείς... μ' άδηλαίεις, κατάλαβες; Φεύγα από δώ μέσα κι' άρσέ με ήσυχη. Φεύγα!.. Φεύγα!..

—'Ο Βρανάς νόμισε πώς βλέπε κάποιο κακό όνειρο, δέν πίστευε στά μάτια τ'ου, σ' αυτά τ'ου...

—'Η Φλώρα είχε σηκωθεί τώρα όρθη και τ'ούδειχνε τ'ο πορτάκι τ'ου κωμωδία τ'ου:

—Φεύγα!... Φεύγ' άμέσως!..

—'Ο Βρανάς κατάλαβε πώς τ'ο καλύτερο πούχε νά κινή ήταν νά φύγη. Χαμήλωσε τ'ο κεφάλι τ'ου κι' έφυγε σάν τ'η βροχμμένη γάτα. Βγαίνοντας απ' τ'ο θέατρο, συναντήθηκε με τ'ο Λώρη, ό όποιος έμπανε τ'η στιγμή αυτή, κρατώντας τ'ο βιαλί τ'ου.

—'Ο Λώρης τ'οφριζε μια λοξή ματιά και προστέρασε γρήγορα—γρήγορα.

—'Ο Βρανάς κωφριόθηκε στη θέσι τ'ου, σάν νάχε μαρμαρώσει. Μά ξεφρακή ύποψια γεννήθηκε στό μυαλό τ'ου. Αυτός ήταν ή αίτια πού-κλαγε ή Φλώρα! Αυτός ό άσημαντος μοναχός. Έξ αίτιας αυτού, τ'ον έδιωξε απ' τ'ο κωμωδία της. Και τώρα, τί έφρασε νά κινή τώρα; Έφρασε νά βρεθη μια λίτσα, έφρασε νά τελειώση τ'ο γρηγορότερο αυτή ή δουλειά, νά φύγη κι' τ'η μέση ό Λώρης, με κάθε τρόπο.

—'Ο Βρανάς σκέφτηκε νά τ'ον πάζη τ'η νύχτα παρκαρώσει και νά τ'ον φρεθρίση. Μά όχι, όχι. Δέν ήτανε σωστό, δέν ήτανε άφορμιο αυτό.

—'Επειτα, τί έφραγε ό μοναχός δέν τ'ον είχε έρωτευθει τρελλά ή Φλώρα; Μήπως άνταποκρίθηκε στόν έρωτά της, μήπως της έθωσε καμιά σημασία;

—Στενωχωρημένος κι' άνεμος, ό Βρανάς γριζόσε σπύτι τ'ον, γδίδιχε, φρέσε τ'η πιτζάμα τ'ου κι' άρχισε νά βριματίζη πάνω—κάτω...

—Δέν τ'ο πήγαυε ύπνος. Ήταν σάν τρελλός. Γιατί τ'ον πήγαυε έτσι κόντρα ή τύχη τ'ου; Γιατί τ'ούθαβε στη μέση τ'ο Λώρη; Ήταν τιμωρία εξ μέρους τ'ου Θεού αυτό; Κατάλαβανε καλά πώς χροσί τ'η Φλώρα δέν μπορούσε νά ήση, πώς τ'η άγαπώτανη τρελλά, παρκαρώσα. Στά χροία της γυναικας αυτής ήτανε ένα παιχίδι. Μακάρι νά μπορούσε νά κινή, νά φύγη μακριά, νά μην τ'η ξεναδήσει στό μάτια τ'ου, μά δέν μπορούσε, δέν μπορούσε, ήταν άνώτερο τ'ον δυναμώσι τ'ον αυτό.

—Είχε ξεδύει πρ'ος χάρι τ'ης γυναικός αυτής διη σχεδόν τ'ην παρκαρή τ'ον περιουσία, ό,τι είχε κληρονομήσει επί πλέον, ή δουλειά τ'ον τ'ην είχε παρκαμείησει, κινδύνευε νά μείνη στούς δρόμους...

—Κι' ή Φλώρα, αντί νά τ'ον εγγνωμονή και νά τ'ον λατρείη για όλες τ'ες θυσίες, ήταν έτοιμη νά ριχτή στην άγκαλιά τ'ου πρώτου άπένταρου κωμωδία τ'ου.

—'Α, όχι, όχι, αυτό δέν μπορούσε νά γίνει. Δέν ήτανε κωρδιό αυτός.

—'Ας πρόσχε καλά ή άμυαλή θεατρίνα, 'Ας μάξενε τ'α μυσία της, αν ήθελε νά μη φτάσουν στα άκρα. Ναι, σ'α άκρα.

—Γιατί, αν παρκαρβούσε τ'ο σχαλί, θα τ'ην τιμωρούσε σκληρά.

—Θά τ'η σκότονε!..

—'Υστερ' απ' όλα αυτά, ό Βρανάς έκαμε σκαρτίμως τρεξί ημέρες νά πατήση στό σπίτι ή στο θέατρο τ'ης Φλώρας. Έλάζε πώς ή άπουσία τ'ον αυτή θα τ'ην άνησυχόσε και θάτρεχνε ή ίδια νά τ'ον συναντήση. Μά δέν συνέθη τίποτε τέτοιο.

—Τ'η Φλώρας δέν της έκαμε καμιά έντύπωσι ή άποιού τ'ου.

—'Αντιέτιμος ήταν εύχαριστημένη πού τ'ην είχε άφρισε ήσυχη μερικές ημέρες.

—Ξετρελλιάμενη έπιος ήτανε άλλωστε με τ'ο Λώρη, δέν έδινε πεντάρα για τίποτε άλλο.

—'Ετσι, τ'ην τετάρτη ήμέρα, ό Βρανάς άναγκάστηκε νά πάη μονάχος τ'ο μεσημέρι στό σπίτι της σωματρίτας.

—Βριζε τ'η Φλώρα νά βράφεται μπροστά στόν κωρβέτη. Τ'ον χροαίτησε ξερά, χροίς νά γριζόση νά τ'ον κιντάξη και συνέχιζε τ'η δουλειά της, σάν νά ήταν μόνη της.

—'Η ψυχρή αυτή ύποδοξη πείραζε τ'ο Βρανά. Κατάνε ωστόσο τ'ο θυμό τ'ου κι' άρχισε νά βριματίζη πάνω—κάτω στό δωμάτιο, χροίς νά μιλώη...

—Πέντε δόκλιμα λευτά μοναγμαμάρας περσίνασε έτσι.

—Νευρώκος ό Βρανάς, περκαμμένος, γεμάτος χρολή στριμφογριζε τώρα στό δωμάτιο, σάν θηριο μέσα στό κλωβί τ'ου.

—'Όψ, με ζάλωσε!.. Κάτω σέ μια καρέκλα, σέ παρκαλώ, τ'ου φώναζε Ξαφρακά ή Φλώρα. (Άκολουθεί)

(Προσκυνά τ'ο βασιλιά και φεύγει χαρούμενη κι' άνάλαρη.)
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (μόνος).—Θέε μου!.. Θέε μου!.. Τί πλιήξεις!.. Τί μοναξιά!.. Τί φτώχεια!.. Πάει, φρεθρίσσε τ'ο δμορφό μου περιστέρι!.. Δέν ήθελε νά μείνη στό χροσό κλωβί πού τ'ου πρόσφρανα... Θέε μου, έλεος!.. Σού ήρητ' σάν ήτηνάς, έγώ ό βασιλιάς, Μην αγάπη, λίγο από τ'ο μαγκιό θησαυρό πού μόνο αυτός γεμίζει τ'η ζωή!.. Χροίς αυτόν τί πληραχιά, τί φτωχιά, τί έρημα πού είνε όλα!.. Στείλε μου, Θεέ μου, στείλε μου κι' έμένα μια καρδιά πού νά μ' αγαπά!.. Θέε μου!.. Θέε μου!.. Δίνο τ'ο θρόνο μου, όννο τ'η χροσή μου βασιλικιά κορώνα, για μια καρδιά!.. Λίγη αγάπη!.. Λίγη αγάπη, Θεέ μου!..